

af 17. Maj 1916 om Styrelsen af Postvæsenet, saaledes som denne er ændret ved Lov Nr. 489 af 12. September 1919 § 582, ved Lov Nr. 238 af 6. Maj 1921 § 9 b. og ved Lov Nr. 102 af 29. Marts 1924, Forslag til Lov om Tillæg til Postlov Nr. 288 af 9. Maj 1919 og Forslag til Lov om Styrelsen af Statens Telegraf- og Telefonvæsen.

Valgt blev: Bjerring, H. P. Hansen, Knud Hansen, Haurum, Valdemar Olsen, Schrøder, Slesbager, S. C. Nørgaard, Hedelund, Vanggaard, Henrik Jensen, H. F. Ulrichsen, Sven, Rasmus Rasmussen og Gamborg.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Anden Behandling af Forslag til Lov om Ydelse af Brændselshjælp til Aldersrentenydere i Vinteren 1924—25.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 326; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 9).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne Sag kan kun med Tingets Samtykke behandles i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er da givet.

Lovforslagets Paragraffer, det stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Holger Larsen): Som ærede Medlemmer vil have set af Betænkningen, foreligger der en enstemmig Indstilling fra Udvalget. Jeg lægger ikke Skjul paa, at det ikke har været noget let Arbejde at bringe det dertil, men man maa erindre, at Udvalget har arbejdet under en Tvangssituation, nemlig den, som ligger i Sagens Natur: at det drejer sig om Brændselshjælp til de gamle, og den kan man ikke vente med at uddele til Jul eller en Gang efter Jul, men den maa uddeles

nu. Det er denne Situation, der afspejler sig i den Enighed, der viser sig i Ændringsforslaget. Udvalgets Medlemmer har alt-saa, om end maaske med forskellige Motiver, været besjælede af Ønsket om at færdiggøre Loven saa hurtigt som muligt, og det samme Ønske har besjælet Ministeren, efter at han havde gjort et Forsøg paa at bringe Enighed til Veje, et Forsøg, der strandede. Ministeren har da erklæret, at han under de tilstedeværende Forhold vilde kunne modtage Ændringsforslaget.

Ændringsforslaget gaar i det væsentlige ud paa en Fornyelse af sidste Vinters Brændselslov. Det er dog lykkedes at faa indført Refusionspligt for Forsørgelseskommunen, saaledes at denne skal refundere Opholdskommunen $\frac{3}{4}$ af det Beløb, som denne yder. Det vilde være noget af en Uretfærdighed, om man stadig byggede videre paa, at det kun er Opholdskommunen, der skal betale den største Del af det Brændsel, som bliver ydet de gamle. Det er altsaa en Forbedring af Loven, som jeg haaber ogsaa skulde faa nogen moralsk Betydning. Her tænker jeg navnlig paa, at naar Forsørgelseskommunen skal betale $\frac{3}{4}$ af de Regninger, der fremkommer fra Opholdskommunen, skulde det medvirke til, at man ogsaa i denne Kommune, hvor man maaske ellers slet ikke vilde have ydet Brændsel til sine egne gamle, vil gøre det, naar man gennem Loven tvinges til at betale til de gamle i andre Kommuner.

Lovens Brændselsbeløb er som hidtil sat til 35 og 40 Kr. henholdsvis til een Person og to Personer, og Kommunens Skøn er bevaret. Brændselet skal som Hovedregel ydes in natura eller i Brændselsmærker, men der er ligesom sidst foreslaaet, at der skal gives Kommunalbestyrerne Lejlighed til at se bort herfra i ganske enkelte Tilfælde, og at de skal have Ret til at anvende Mærkerne paa en anden Maade. Sidste Aar naaede vi ikke at faa denne Bestemmelse indført i Loven, men Betænkningen indeholdt en Udtalelse derom, saaledes at Kommunerne i visse Tilfælde kunde gaa over til at give Mærkerne en anden Anvendelse end til Brændsel. I nærværende Ændringsforslag er Bestemmelsen indført i § 3. Refusionen af Staten